

Χαῖρε, ὁσμή τῆς Χριστοῦ εὐωδίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάθε Παρασκευή, κατὰ τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πλήθη πιστῶν κατακλύζουν τοὺς ἱεροὺς ναοὺς γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, νὰ ψάλουν τὸ «χαῖρε» πρὸς τὸ «εὖοσμον θυμίαμα», τὸ «μύρον τὸ πολύτιμον», τὴν Κυρία Θεοτόκο. Πλημμυρίζουν οἱ Ὁρθόδοξοι ναοὶ ἀπὸ τὴν ἄρρητη εὐωδία ποὺ ἀναδίδει ἡ

πάναγνος μορφή τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πιστοὶ μαζὶ μὲ τὸν ἱερὸ ὑμνωδὸ ἀναφωνοῦν: «Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας»! Χαῖρε ἐσύ, Θεοτόκε, πὺ ἀναδίδεις τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ. Εὐωδία Χριστοῦ! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξαίσιον, τὸ ὑπερουράνιον ἄρωμα τὸ ὁποῖο ἀναδίδει ἡ Παρθένος Μαρία. Μέσα σὲ ἕναν κόσμον ὁ ὁποῖος ἀπέπνεε ἔντονη τὴ δυσσομία τῆς ἁμαρτίας· μέσα σὲ μία ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτικὴ ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς θρησκευτικῆς πλάνης, ἡ Παναγία ἔγινε «τῆς εὐωδίας τὸ σεπτὸν σκῆνωμα», τὸ δοχεῖον τῆς Χάριτος τὸ ὁποῖο γέμισε ἀπὸ τὸ ἀκένωτο μύρον τῆς θεότητος. Τί ἦταν ὅμως αὐτὸ πὺ κατέστησε τὴν Παρθένο Μαρία δοχεῖο κατάλληλον πὺ ἔφερε τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ καθαρὸτητα τῆς ψυχῆς της. Ἡ Παναγία Παρθένος σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ ὑπῆρξε ἄσπιλη κι ἀμόλυντη. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας διατηροῦσε καθαρὴ καὶ ἀγνή τὴν ψυχὴ της. Δὲν ἄφησε τὸ ρυπαρὸ καὶ ἄθλιο περιβάλλον τῆς Ναζαρέτ, μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσε ἐπὶ ἔτη, νὰ μολύνει στὸ παραμικρὸ τὴν ἠθικὴ καθαρότητά της. Ἀντιστάθηκε μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ διαβόλου καὶ παρέμεινε ἄτρωτη κι ἀνεπηρέαστη.

Ἦταν ἡ Παναγία ἕνα ὀλόλευκο κρίνον ἀγνότητος. Τὸ μοναδικὸ λουλούδι πὺ εἶχε νὰ προσφέρει ἡ ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα, γιὰ νὰ τὸ ἐπισκιάσει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νὰ δεχθεῖ τὸ οὐράνιον Μύρον, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. «Οὐκ εἶχε», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἡ κατ' ἐκείνην γενεὰ τῶν ἀνθρώπων ὁμότιμον τῆς καθαρότητος τῆς Μαρίας, ὥστε ἐνέργειαν τοῦ Πνεύματος ὑποδέξασθαι» (PG 31, 1464BC). Δὲν εἶχε ἐκείνη ἡ γενεὰ τῶν ἀνθρώπων κανέναν ἰσάξιον μὲ τὴν καθαρὸτητα τῆς Μαρίας γιὰ νὰ δεχθεῖ τὴν ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ καθαρὴ καὶ ἀγνή ζωὴ τῆς Θεοτόκου τὴν κατέστησε δοχεῖο κατάλληλον νὰ φιλοξενήσει τὸ ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα ἐξαίσιον ἄρωμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν καθαρὸτητα τῆς ψυχῆς της ἡ Παρθένος Μαρία φρόντιζε νὰ καλλιεργεῖ καὶ τὶς μοναδικὰς σὲ κάλλος θεῖες ἀρετές. Πῶς νὰ μὴ θαυμάσει κανεὶς τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ὑπακοὴν τῆς πανάγνου Κόρης, ὅταν εἶπε τὸ «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου» (Λουκ. α' 38); Πῶς νὰ μὴν ἐγκωμιάσει τὴν εὐλάβειαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν στὸ Θεὸ αὐτῆς πὺ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ζοῦσε στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου;

Πῶς νὰ μὴν ἐπαινέσει τὴν πίστην της στὰ παράδοξα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ λόγια τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ; Καὶ πάλι πόσα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναφέρει γιὰ τὴ σύνεσιν, τὴ σεμνότητά της...

Καθὼς μελετοῦμε τὴ ζωὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μᾶς ἀποκαλύπτεται ἕνας ἀπέραντος κόσμος ἀρετῆς· γι' αὐτὸ οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι τὴν ἀποκαλοῦν «κῆπον

τῶν χαρίτων» καὶ «παράδεισον», μέσα στὸν ὁποῖο ἄνθισαν ὅλης τῆς ἀρετῆς τὰ πολύχρωμα καὶ μυρωδάτα λουλούδια.

Μονὴ αὐτὴ λοιπὸν ἡ Παρθένος Μαρία μπόρεσε ν' ἀνθίσει καὶ νὰ σκορπίσει στὸν κόσμο, ποὺ ὑπέφερε μέσα στὴν πνιγερὴ ἀτμόσφαιρα τῆς κακίας, τὸ ἄρωμα τῆς πλέον εὐωδιαστῆς καὶ οὐράνιας ἀρετῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ πανάγαθος Θεὸς αὐτὴν διάλεξε γιὰ νὰ τὴν κάνει Μητέρα τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου του. Καὶ τότε πλέον ἡ Παναγία πλημμύρισε ἀπὸ τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴ θεία κένωση ὅλο τὸ ἀκένωτο Μύρο γέμισε τὴν ὑπαρξη τῆς Παρθένου Μαρίας. Τὸ «καθαρώτατον δοχεῖον» ποὺ εὐωδίαζε ἀπὸ τὴν ἁγία ζωὴ της, τώρα συγκρατεῖ ἀπερινοήτως στὰ τοιχώματά του τὴν πηγὴ τῆς εὐωδίας, αὐτὸν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Τὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνέδειξε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο ὡς τὸ πλέον «πολύτιμον μύρον», «ὀσμὴν τῆς Χριστοῦ εὐωδίας». Ἀπὸ τότε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ Παναγία, σκορπίζει αὐτὴ τὴ θεϊκὴ εὐωδία, ὡς ὀσμὴ μύρου μοναδική, καὶ ἐλκύει τοὺς ἀνθρώπους κοντὰ στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία.

«Χαῖρε, ὀσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας»! Αὐτὴ τὴν ὀσμὴ τῆς εὐωδίας τοῦ Χριστοῦ ὀσφραινόμαστε κι ἀπολαμβάνουμε κι ἐμεῖς κοντὰ στὴν Παναγία μας, κοντὰ στοὺς ἁγίους, κοντὰ στὸν Κύριο Ἰησοῦ! Μιὰ εὐωδία πνευματικὴ ποὺ πολλὲς φορὲς ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ τὴν νιώθουμε καὶ μὲ τὶς αἰσθήσεις μας, ὅταν προσκυνοῦμε τὶς ἱερὲς εἰκόνες ποὺ μυροβλύζουν καὶ τὰ χαριτόβρυτα ἅγια Λείψανα ποὺ εὐωδιάζουν... Αὐτὴ τὴν ὀσμὴ τῆς εὐωδίας τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νὰ ἀναδίδει καὶ ἡ δική μας ζωὴ, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὸν θεόπνευστο λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου «Χριστοῦ εὐωδία ἐσμέν» (Β' Κορ. β' 15). Ἄρκει νὰ φροντίζουμε, ὥστε τὴν ψυχὴ μας νὰ τὴ διατηροῦμε καθαρὴ ἀπὸ πάθη καὶ ἁμαρτίες καὶ νὰ τὴ στολίζουμε μὲ τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν. Ἄς μιμηθοῦμε κι ἐδῶ τὸ παράδειγμα τῆς πανάγνου Κόρης τῆς Ναζαρέτ. Οἱ καιροὶ μας δὲν εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς τότε καιροὺς. Μὲ τὶς πρεσβεῖες της ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ τῆς μοιάσει· στὴν ἀγνότητα, τὴν πίστη, τὴν ταπεινόφρονα ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τέτοιες ἀρετὲς ἐλκύουν τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ σκορπίζουν ζωογόνο εὐωδιαστὸ ἀέρα μέσα στὴν ἀσφυκτικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ζοῦμε.

Πολὺ περισσότερο ὅμως, ἡ ζωὴ μας θὰ φέρει τὴν τοῦ «Χριστοῦ εὐωδία», ὅταν δεχόμαστε μέσα μας τὸ πιὸ εὐωδιαστὸ μύρο, τὸν Βασιλέα Χριστό. Ὅταν δηλαδὴ μὲ καθαρὴ καρδιὰ καὶ κατάλληλη προετοιμασία προσερχόμαστε στὸ οὐράνιο Μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας. Τότε ὁ πιστὸς ἐνωμένος πλέον μὲ τὸν Κύριο Ἰησοῦ, γίνεται ὁ ἴδιος εὐωδία Χριστοῦ!

Ἄς παρακαλοῦμε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ ἀξιῶνει καὶ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς μὲ τὴν καθαρὴν καὶ ἐνάρετη ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν στὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ γίνεται ἓνα θυμιατήρι τοῦ Χριστοῦ ποὺ θὰ σκορπᾷ στὸ περιβάλλον του τὸ ἄρωμα τῆς πίστεως, τὴν «ὄσμὴν τῆς Χριστοῦ εὐωδίας».

Πηγή: agiazoni.gr